

Resnice in bodice.

Trosi Maksimov.

7.

Če pravi pri prošnji ti kdo,
da nima drobiža,
ti reče najbrže zato,
da se te odkriža.

8.

Povsodi sreča je doma —
le najti vsakdo je ne zna.

Modrost v pregovorih domačih in tujih.

Dobrota.

Dobrota nas stori Bogu podobne.

Dругih dobrote hitro pozabimo, božje pa najprej.

Velikim dobrotam se spodobi velika zahvala.

Bolje, dobrote ne sprejeti kot z nehvaležnostjo jo povračevati.

Za male dobrote hvaležen biti, je velika čednost.

Hvaležnost za prejete dobrote odpira vrata novim dobrotam.

Dobrota je krasna rastlina, na kateri pa redkokrat cvete hvaležnost.

Dobrota zahteva dobroto. *(Spodobi se, da dobroto povrnemo z enako uslugo.)*

Dobrota privabi dobroto. *(Bodi dober drugim, ako hočeš, da bodo drugi dobri tebi.)*

Dobrota se kmalu postara. — Dobrote se postarajo, krivice ostanejo mlade. — Dobrote se zapisujejo v pesek, krivice pa v kamen. *(Dobrote radi pozabimo, krivic ne.)*

Dobrota ni nikoli izgubljena. — Dobrota se obrestuje. — Dobrote žive še po smrti.

Oponašana dobrota ni dobrota.

Dobrote naj usta maše dobrotniku, odpirajo pa naj jih obdarovancu. *(Dobrotnik naj ne govori o tem, kar je dobrega storil, marveč naj se ravna po Jezusovem nauku, da naj levica ne ve, kaj je dala desnica. Tem glasneje naj govore hvaležni obdarovanci.)*

Kdor se baha radi podeljene dobrote, sam poižije zahvalo.

Dolg.

Dolžnik sužnik. — Dolg je zli drug. — Dolg je hudi volk. — Kdor je dolžan, ta je na zdravem bolan. — Je do vrata v dolgih, da ušes v nevolji. — Kdor si dolgove opri, težko potuje. — Kdor se zadolži, si življenje ogreni. — Kdor na dolgovi leži, mu je trdo postlano.

Dolgovi so kmetiji, kar črv drevesu.

Sladko spi, kdor je brez dolgov.

Kdor nima dolga, ta je bogat. — Kdor gre brez dolga spat, vstane zjutraj bogat.

Kjer dolžnik sedi, tam je drag prostor.

Kdor dolgove izplača, pomnoži svoj imetek.

Zadolžiti se ni sramotno, a dolgove plačati je častno.

Dolg nepoplačan, greh neodpuščen.

Plačani dolg, najboljši dolg.

Kdor te prosi na posodo, gre po blatu poleg tebe; če ti je dolžan, se te ogiblje na lepem. — Kdor na posodo prosi, zlata usta nosi; kdor pa vrača, hrbet obrača. — Dolgovi imajo svinec na nogah, ko jim je treba iti domov.

Od slabega dolžnika tudi kozo brez mleka. — Od slabega dolžnika sprejmi tudi pleve (slamo).

Stari dolg ne zarjavi. — Dolg se čim dalje bolj mladi.

Kdor nima dolgov, ta naj bo porok. *(Dvojen pomen: a) je zanesljiv, da se mu sme zaupati; b) je v skrajni nevarnosti, da zabrede v dolgove.)*

Kdor dela dolgove, je goljufal, ali pa hoče goljufati.

Imenitni dolžniki so slabi plačniki.

Reki: Več ima dolga nego las na glavi. — Več je dolžan, nego bi se prodal. — Drugačje ni dolžan kot to, kar ima. — Tiči do zob v dolgih.

Starih dolgov ne poplača, mladi se mu pa starajo. *(O slabem plačniku.)*

Dela dolgove, kakor bi bil najet za to.

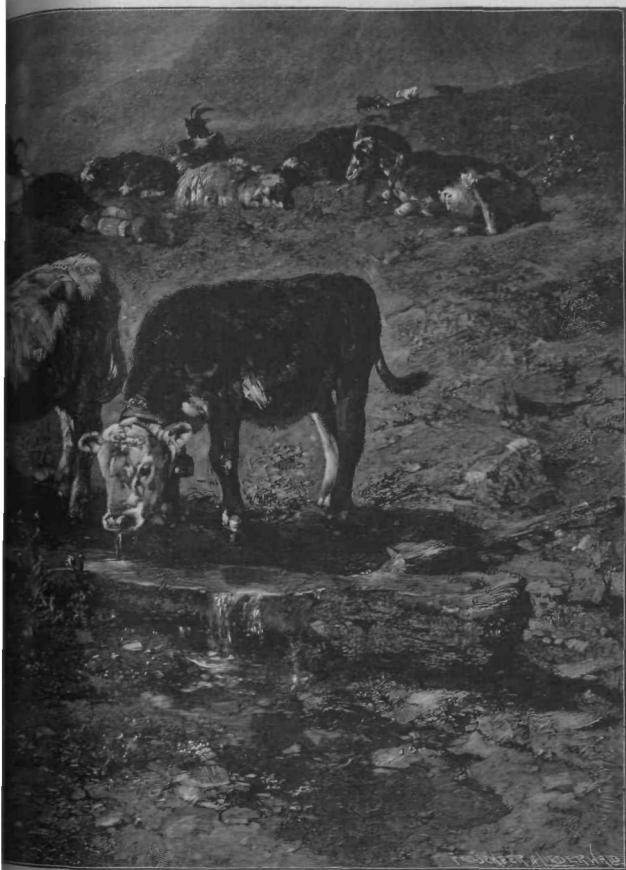
Dolg zapisati v dimnik. *(Prepričati se, da je izgubljen.)*

Listnica uredništva.

Ker so nam ob zaključku lista še vedno prihajale rešitve naloge in šaljivega vprašanja, smo odložili rešitev obojega za prihodnjo številko, da se ne bo mogel nihče pritožiti, ki hoče biti tudi še med reševalci.

„Vrtec“ izhaja 1. dne vsakega meseca in stane s priložo vred za vse leto 5'20 K, za pol leta 2'60 K. — Uredništvo in upravnništvo Pred škofijo št. 6 v Ljubljani.

Izdaja društvo „Pripraviški dom“. — Urejuje Ant. Kržič. — Tiska Katoliška Tiskarna v Ljubljani.

Na planinah jasnih
sreča je doma,
kje kdo glasno peva,
če ne vrh gora?

Zadovoljstva sreča
rada biva tam,
nima je palača,
ampak gorski hram.

Mokriški.

Ali beg se ni ustrašil; njegova vest je bila čista. Toda premišljal je, kako nevarno bi bilo, če pusti svojim sovražnikom štirinajst dni časa, preden dokaže svojo nedolžnost. »Gospod,« reče kralju, »moje življenje je v tvojih rokah. Pripravljen sem, da položim ključe kraljevega zaklada in čast, ki si mi jo dal, danes ali jutri pred tvoj prestol, kadar hočeš svojega hlapca s svojo navzočnostjo počastiti.«

Ta prošnja je bila kralju zelo dobrodošla. Dovolil mu, da se kraljevi zaklad pregleda takoj drugi dan. Našlo se je vse v najlepšem redu. Ali beg je dokazal, da je Abba sam vun vzel pogrešeno sabljo in pustil okrasiti z diamanti neko drugo dragocenost, ne da bi jo bil zapisal v svoj seznam. Temu ni mogel kralj ugovarjati; toda nezaupanje je užaljeno, če vidi, da je v svojem napačnem dozdevanju ogojufano. Zato si izmisli kralj pretvezo in spremlja variha zakladov v njegovo hišo, da bi videl tam velike dragocenosti, o katerih so mu pripovedovali njegovi dvorniki. V njegovo veliko začudenje pa je bilo tudi tam vse drugače. Navadne preproge so krile stene; v sobi je bila le najpotrebnejša oprava, in Sefi je moral sam priznati, da stanuje navaden meščan v lepših prostorih kakor Ali beg. Sramoval se je te druge prevare in je hotel oditi, ko mu pokaže neki dvornik vrata na koncu galerije, ki so bila zaklenjena z dvema močnima ključavnicama. Kralj pride bliže in vpraša Ali bega, kaj ima tam notri tako varno zaklenjenega. Ali beg se nekoliko prestraši, zardi in reče: »Gospod, v tej sobi imam shranjeno najljubše na svetu: svojo pravo last. Vse, kar si videl v tej hiši, je kraljevo, last mojega gospoda. Kar je pa v tej sobi, je pa moje; to je pa skrivnost, prosim te, ne hōti je videti!«

To bojazljivo vedenje se je zdelo kralju izraz krivde. Z osornostjo torej zahteva, da se odpró vrata. Odpró sobo in glej! štiri bele stene, na katerih je visela pastirska palica, piščal, slaba obleka in pastirska torba — to je bil zaklad, ki so ga zaklepali ti železni zapahi in ključavnice.

Vsi navzoči so ostrmeli. Šah Sefi pa se je v tretje sramoval, ko ga je Ali beg z veliko ponižnostjo tako odgovoril: »Mogočni kralj! Ko me je našel veliki Abbas na neki gori, kjer sem pasel svojo čredo, so bile te malenkosti moje celo bogastvo. Shranjeval sem to od takrat kot svojo last — spomin svojih srečnih otroških dni — in velikodušni knez je bil toliko milostljiv, da mi je to pustil. Upam, gospod, da mi tudi ti tega ne boš vzel in da me boš pustil, da se vrnem v one mirne doline, kjer sem bil srečnejši v svoji revščini kakor v obilici na tem dvoru.«

Ali je umolknil, in vsi okoli stoječi so bili ganjeni do solz. Kralj je slekel svoje oblačilo in oblekel ž njim Alija v znak najvišje milosti. Zavist in obrekovanje sta bila pa sramotno premagana in se nista smela več vzdigniti zoper tega plemenitega moža.

Poslovenil S a m o.